

GYERTYÁT GYÚJT A SZÍV

MÚZSÁK KÖNYVTÁRA
ANTOLÓGIA

Múzsák Könyvtára Facebook Csoport
Gyertyát gyújt a szív antológia

© A művek a szerzők és az illusztrátorok saját szellemi tulajdonai
vagy jogdíjmentes grafikák.

www.facebook.com/groups/muzsakkonyvtara

Szerkesztette: Aurora Amelia Joplin és Kárpáti Ata

ISBN 978-615-82743-4-0

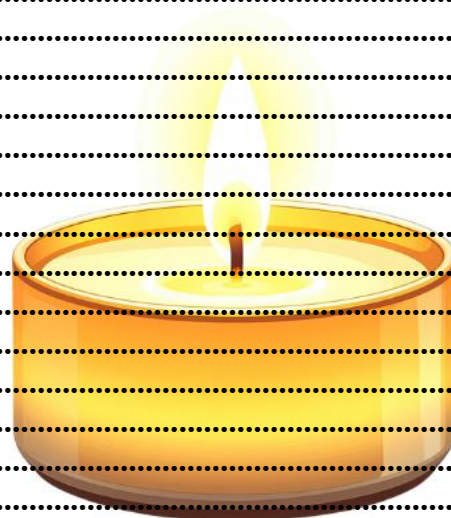
Lektorálta: Minden résztvevő, a saját, itt közölt alkotását
Aurora Amelia Joplin és 40 társa

2025

TARTALOMJEGYZÉK

FELSŐ TAMÁS.....	4
ROSE LOGAN.....	5
GYÓLAY KAROLINA.....	6
VARGA-IPACS ESZTER	7
KOSZLA BEÁTA	8
SZEGEDI ANTAL	9
LAKATOSNÉ BUNGÓ IBOLYA.....	11
PETRES KATALIN	12
JÓZSA ESZTER.....	13
NAGY SÁNDORNÉ.....	14
BUBRIK ZSERALDINA	15
BONNIE MARCELÉ.....	17
VERESS MARIKA.....	18
HOFFMAN OTTÓNÉ.....	19
AURORA AMELIA JOPLIN.....	20
CSOMA KENDRA	21
ÖKRÖS RENÁTA.....	22
HEGEDŰSNÉ RÁBAI GABRIELLA.....	23
IOCHOM ZSOLT.....	24
AURORA AMELIA JOPLIN.....	25
STEGBAUER MÁRIA MAGDOLNA	27
VIZKELETI ERZSÉBET.....	28
FEKETE IDA VIRÁG	29
GANI ZSUZSA.....	31
DEMETER JULIANNA.....	32
PAPP-ERDEI BARBARA	34
NATALI SANDERS	35
PARÉJNÉ ERZSÉBET	36
CZIRJÁK TIBORNÉ MÓRA GYÖNGYI	37
GARAMI NELLI.....	38
HÍRES B EDE	39
KOVÁCS ATTILA	40
MÁRKUS KATALIN.....	42
KLOTZ MÁRIA	43
BODNÁR JÚLIA.....	44
CSIPAK VALERIJA.....	45
NAGYNÉ LÉTAI KRISZTINA.....	46
GYÖRE ZOLTÁNNÉ	47
GÁBOR EDIT.....	48
GREGÓ ISTVÁN	49
SOÓSNÉ BALASSA ESZTER.....	50
BACHORNÉ LUKÁCS JUDIT	51
GÁLL ZOLTÁN	52

Felső Tamás

Kimegyek ma Hozzád

Kimegyek ma Hozzád, s szívem a fejfádra teszem,
ott is hagyom, hogy érezd,
örökre itt leszel velem.

Az ősz elszáradt szirmait hordja még a szél,
apró, sárgás emlékeként a múltó időnek,
s csak Neked mesél.

De a temetőkapun belépve az idő hirtelen megállt.

Csak szívem dobbanása hallatszik lágyan,
mint egy lassan elmerülő harang kondulása a csend tavában.

Magamban viszem az egész tegnapot,
minden nevetésed, mint egy marék felhőbe zárt napfényt,
mit az élet még itt hagyott.

Most a pillanat vékony hídján járok, mely az életből a gyertyák fénye után
a néma örökkévalóságba vezet,
de itt már sajnos nem foghatom a kezéd.

Kimegyek ma Hozzád, s szívem a fejfádra teszem,
mint megfáradt vándor, ki leteszi tarisznyáját, mert azt akarja,
örökké itt legyél velem.
Legyen a fejfád egy csendes tükör, melyben az életem visszfénye tündököl.

A fájdalom éle itt most puha mezővé szelídül minden sírkövön,
s a könnyek úgy ülnek arcomon,
mint harmatgyöngyök a hajnali fűvön.

Kimentem ma Hozzád, s szívem a fejfádon maradt,
ott hagytam, hogy most már soha ne érezd egyedül magad.

Rose Logan

Együtt vagytok, együtt vagytok

Mint a csillagos Ég, örök álom,
Nem fáj már semmi, nem fáj,
Lelked a felhőkön jár.
Légiesen szállsz ezen a világon,
Pihensz a pipacs virágokon
Jársz a lombok között,
Táncolsz a bokrok fölött.
Nem fáj már semmi, nem fáj.
Együtt vagytok már, drága angyalok

Fiatal éned gondtalan már,
Semmi se fáj, semmi se fáj.
Nem egyedül vagy, van, aki kezéd fogja
Veled van, drága édesapa.
Együtt vagytok már, együtt vagytok
Semmi sem fáj, semmi sem fáj.
Együtt vagytok, drága angyalok

Együtt vagytok, drága angyalok,
Akiket a ragyogó Ég befogadott.
Semmi se fáj, már semmi se fáj.
Nincs szomorúság, nincs bánat
Csak ha zokogó felhők járnak.
Semmi se fáj, semmi se fáj
Együtt vagytok, drága angyalok.

Gyólay Karolina

Elvitt örökre tőlem

Ajtómon kopogtatott a szerelem,
mégsem lépte át keskeny küszöbömet,
szélcsengő csilingelte csalókán, gyere be,
hintázik a csalódás, a zár nem nyílt meg.

Kint szitál az eső, hideg és rideg,
ablakomon áhítattal jöttödet lesem,
remegve vágyom ujjbegyed érintésére,
helyette arcomra tapad a párás üveg.

Kíméletnek nyoma sincs gyatra létemben,
hiába repdes csodálatos pillangó bensőmben,
halott remény, üres magányra ítélve érzem,
ha eddig nem jöttél, már nem is jössz el.

Színes álmok, sok ködben elveszett alkalom,
gyászruhában az Ég velem, értünk zokog,
vágy, kín, lemondás, lelket gyötrő fájdalom,
testem szaggatni jött kopogtatva ajtómon.

Isten hozzám vezetett, az időt köszönöm veled,
Feketébe öltöztetett, s elvitt örökre tőlem!

Varga-Ipacs Eszter

Csendben rejtett érzelem

Égő mécsesek kísérek utamon,
léptem nyomán liliom terem.
Szívem lassan dobban —
még néhány perc, s megérkezem.

A tükör újra eljött,
hogyan láthassam őket.
Bár szólnék, de nem merek —
bűntudat mardossa szívemet.

Csak figyelem némán,
hosszú, mély a csend.
S ők is figyelnek rám —
látják, mi él odabenn.

Bácsikám lép előre,
ragyog, mint csillag az égen.
Felém nyújtja kezét —
lehull egy levél kezembe.

A tükör lassan tovatűnik,
s csak én maradok csöndben.
Kezemből a levél felszáll,
s az égre írja:

„Szeretünk.”

Koszla Beáta

Gyertyát gyújt a szív

Gyertyát gyújt a szív,
miközben darabokra hullt,
talán a viasz egy kis vigaszt nyújt,
hátha összeolvad, egybefogja,
ami a bánattól elcsitulva újra elsírja.

Kit elveszített, a csend fedi,
hulló könnyeim egyre pergeti,
itt nyugszik a drága,
itt pihen teste,
temető kapuja sírját őrizte.

Az én lelkem is ide téved,
gondolatom, szívem ide helyeztem,
a jó istent kérem vigyázzon rája,
angyalok fogják szép kezét
ül a mennyország szigetén.

Gyertyát gyújtok,
így emlékezem,
virágokat hoztam,
emlékét őrzöm szívem belsejében.

Szegedi Antal

A szív is emlékszik

A gyertya, mit szívemben őrzök,
minden nap ad egy szép emléket.
Emlékszem azokra a napokra,
mikor még itt voltatok velem.

Elmentetek,
készülök hozzátok,
megyek a temetőbe,
hol a testetek pihen,
hogymeséljek nektek.

Volt, mikor azért mentem
mert bajban voltam,
segítségüket kértem,
pedig tudtam,
ti már nem segíthettek.

De azért bíztam, hogy hallottok,
hogymodafent van egy olyan élet,
ahonnan legalább figyelhetek,
Figyelhetek, hogymit teszek,
és megállítotok,
ha rossz felémegyek.

Nem voltatok itt,
hogymegfogjátok a kezem,
hogymarról az útról eltérítsetek
amelyikre léptem,
amelyikmajdnem hozzátok vezetett.

De most más lett minden.
Azért megyek, hogymgyertyát gyújtsak,
a lelketeket megérezzem,
elmeséljem,
azóta, hogymelmentetek
mitörtént velem.

A gyertya ma mindenkiért égjen,
legyen jó, vagy gonosz lélek,
a szív melege, őszinte szeretete
mindenkit elérjen.

Hiányoztok,
mint a kicsi csillag,

akit ti nem láttatok,
Nem jött haza,
hogy ti is karjaitokba zárjátok.

Talán, ő is ott van veletek.
és a lelke,
mit megmutatni nem tudott,
hisz túl korán eltávozott.

Eljön, vigyáz a testvéreire,
hogy legalább,
őket baj ne érje.

A gyertya lángja értetek ég,
Nem süt, nem perzsel,
a szeretet lángja az,
mi szívükben hozza a fényt.

Az egyik sarkában,
csak ti vagytok, csak ti ragyogtok.
Minden nap, rátok gondolok.
Nem vagytok itt,
de az emlékekkel,
egy kis boldogságot adtok.

Lakatosné Bungó Ibolya

Árván

Mint a tépett szirmú kis virág,
Ki vágyakozva tekint a tegnapi,
Mikor szépségében ragyogva,
A szomorú szívemet vigasztalta!

Mint a lecsupaszodott faág,
Ki búsan, könnyezve néz lombja után,
Úgy révedek én a távolba,
Mert még szemem Titeket látni kíván!

Vidám felhők kúsznak magasan,
Élvezik a változásuk fénykorát,
A változás az én szívemben,
Hatalmas hiányt, mélységes árkot ás!

Árván állok sírotok előtt,
Nincsen jó apám, sem szerető anyám,
Végtelen kékből árad a csend,
A pótolhatatlan vágyak fonalán!

Petres Katalin

Kései vallomás Anyámnak

Virágcsokorral a temető felé baktatok,
bennem a gyerekszív furcsán dobog:
kamillás páragózt idéz az őszi köd,
náthámat könnyítő gondoskodásod,
jószágod fénylik, mint igazgyöngy.
Bárcsak hallhatnám újra a hangod!
Mondd el, milyen az utazás odaát...
Megküzdöttem már az életút javát...
Ma mennyire másképp vitatkoznánk...

Józsa Eszter

Csak a szív beszél

Gyertyák égnek a síron,
Fényük az égig ér,
Oda, hol most Laktok,
Hozzátok felér.

Lobog a láng,
Csendesen fújja a szél,
Néma most a száj,
Csak a szív szava beszél.

Ott bent nagyon mélyen,
Felszakad a seb,
Melyre más gyógyír nincsen,
Csak az ima lehet.

Reménykedünk benne,
Hogy boldogok Vagytok,
Az Örök Hazában,
Leltetek nyugtot.

Lassan elfogy a láng,
Indulni kellene,
Még egyszer gondolatban,
Búcsút intünk Nektek.

Nagy Sándorné

Szívemben gyertya ég

Szívemben gyertya ég, éledez a lélek,
emléked őrzi fénye, ameddig csak élek.
Enyhül a fájdalom, de nem múlik soha,
csak halkabb lesz bennem, sóhajaim szava.

Az idő elsuhan, mint zizzenő őszi szél,
sok hulló könnyem szárnyain útra kél.
Álmaimban néha újra itt vagy velem,
mint ahogyan régen, megfogod a kezem.

Kék szemeid sugara még bennem ragyog,
mint tiszta égbolton a fénylő csillagok.
Helyeden mély csend ül, s hűvösen integet,
de szelíd szavad hangja átölel, melenget.

A temető sírkertje most fájó emlékek helye,
levél hull, mécses ég, száll angyali zene.
Halk imát susognak elsárgult levelek, s
minden szívdobbanásban lüktet a szeretet.

Bubrik Zseraldina

Levél Mátyás királytól

Gyerekkoromtól imádom a képeslapokat, nem csak gyűjtöm, hanem fel is adom.

A legtöbbet persze a Szüleim kaptak, de a Nagymamámnak is néha-néha küldtem. Neki mindig Rebus néven írtam alá, mert ő így becézett engem. Pedig nem is ez a hivatalos nevem. Szeretett becézgetni, én meg örültem neki.

Gyerekkoromat sokszor náluk töltöttem, Nagypám az állatok ellátására, Nagymamám pedig a főzésre, sütésre, varrásra, hímzésre és a kötésre tanított. Imádtam a nyári szünetekben a kicsiny faluban lenni, városi létemre. Amint kiléptem Miskolcra, a város zaja abban a percben otthagytam, hisz ott csend, és nyugalom volt. Persze hajnalban párszor hallottam a kakas reggeli ébresztőjét, de könnyen hozzászóktam.

Felnőtt koromra, amikor férjhez mentem, már kevesebbet látogattam meg a Nagyszüleimet. Házasságom után pedig Pestre kerültem, ami pedig még messzebb volt. Félttem egy kicsit a fővárostól, de félelmem nem tartott sokáig, mert jó szomszédok közé kerültem.

Mivel ott laktam, minden vágyam az volt, hogy megnézzem Buda várát. Eljött az augusztus és megláttam, hogy lesz Mesterségek Ünnepe. Gyorsan az időpontot beírtam a naptárba, mindenképpen ott kell lennem.

Múltak a hetek, a napok és már nagyon izgatott voltam. Menni akartam mindenáron.

Eljött a várva várt nap, de a kocsink közölte velünk, hogy a mai napon vele, nem megyünk sehová. Letörtem, de azért még busz is létezik, ezért gyorsan elindultunk a buszmegállóba. Újpesttől Buda nem pár száz méterre van, nem baj, türelmes voltam.

A szívem dobogott egy nagyot, amikor odaértünk, és megláttam közelről a várat. Gondolatban már ide is költöztem. Majd elindultunk, és végigjártuk az egész területet. Persze közben vásárolgattunk – a képeslap nem maradhatott ki –, ettünk-ittunk. Este boldogan indultunk haza.

Vacsora után leültem az íróasztalomhoz és már címeztem is a képeslapokat. Az első a Szüleimé, a másodikat pedig Nagymamámnak, aki már akkor egyedült élt. Igen ám! De neki valami vicceset fogok írni. De mi legyen az? Igen! Már tudom.

„Drága Bárány! Engedje meg, hogy szívből köszöntsem közelgő neve-napján. Remélem, mihamarabb találkozunk. Üdvözlettel: Mátyás király Íródott: Buda várán, 1458. szeptember havában” A szöveget újraolvasva, mosolyogva tettem táskámba, hogy másnap feladjam.

Pár nap múlva csörgött a telefonom, kíváncsian vettem fel:

- Igen tessék, Bubrik Zseraldina vagyok! – mondtam kedves hangon.
- Jó reggelt! Itt a Bárány beszél...

Abban a pillanatban nevetés kapott el, és örültem annak, hogy Nagyimnak is tetszett a képeslap. Utána is küldözgettem a képeslapokat, de volt, hogy levelet is írtam Mátyás király nevében.

Hat évvel később Budapestről visszaköltöztem Szüleimhez, de ők már nem ketten voltak, hanem Nagymamám is ott élt velük. A levelezést nem hagytam abba, azzal a különbséggel, hogy most nem a posta kézbesítette, hanem én.

– Báronő! – szólítottam Nagymamám, miként beléptem az ajtón. – Képzeld, most érkezett egy levél Buda várából, Mátyás királytól.

– Tényleg? – mondta mosolyogva, kacsintva a Nagyim. – Felolvasnád nekem?

Felbontottam a levelet, és máris hozzákezdttem olvasni. Nagymamám ezt a szerepjátékot nagyon élvezte.

Aztán eljött az a nap, amikor kezdett belemenni a demencia forgatagába. Hozzákezdt képzelődni. Mindig tudtam, amikor beléptem az ajtón, hogy épp melyik állapotában van.

– Képzeld! Beszélnek hozzám a Tv-ből – kezdte mondókáját.

– A Tv úgy adja le a műsorokat, hogy úgy lássuk, a szemünkbe néznek – válaszoltam.

– De el is jöttek hozzám, hisz, itt ülnek az ágyamon. Látod?

Erre a kérdésére gondolkodnom kellett, hogy mit is mondjak.

Teltek múltak a hónapok, majd a hetek, aztán eljött az a nap, amikor bementünk hozzá, és azt mondta, a szoba bal sarkába mutatva:

– Eljött értem, mennem kell.

Pár óra múlva mosollyal a száján itt hagyott bennünket. Az arca kisimult, és nézett előre.

A levelei, képeslapjai még megvannak, a szekrényem egyik polcán. Néha előveszem, olvasgatom, nevetek rajta, visszatérek régmúltamba.

Szeretném újra játszani a szerepjátékot.

Szeretném újra átölelni.

Az olvasás végén akarva-akaratlanul a könnycsepp megjelenik mindkét szemem sarkában.

Bonnie Marcelé

Elmúlás

Gyászom oly hatalmas, erős,
Bánatommal vagyok viselő.
Bárcsak e világra kitolhatnám,
Ha jön az újabb fájdalom hullám.

De a lelkem mélyen magába zárja,
Könny csorog le fáradt orcámra.
Tudom, hogy bennem egyszer szétszakad,
S eltűnök a szenvedésben nyomtalan.

De addig gyötrődöm, sikít a kín,
Széttörött szívemet nem fogja össze semmi sín.
Apró, hulló, szétszórt darabjai között
Csak a gyötrelem kínzó hangja nyög.

Nem leszek már soha a régi,
Nélküled minek újra remélni?
Mély, elszakadt gyökereim között
A föld, mint őserő értem könyörög.

Kihullott belőlem az éltető darab,
Elmúlásod rajtam vérző sebet harap,
Melyre nem hímez vart a törékeny idő,
Csak a halálom terít majd rá megnyugvás- lepedőt.

Veress Mrika

Az én anyám

Az én anyám elment olyan nagyon régen.
Ott él a magasban, a kéklő égben.
Kéklő ég kapuja sarkig kivan tárva, oda költözött el,
fényes mennyországba.

Már nem simítja arcom, hogy csak vigasztaljon.
Nem korhol nem dorgál, hogyha rosszat mondok.
Nem fésüli hajam készít randevúra,
nem mondja mit tegyek, pedig milyen jó volna.

De mindig itt van velem a lelkemben.
Ha már nem láthatom, de legalább érzem.
Az én anyám elment fényes mennyországba.
Oda költözött el, hol már másvilág van.

Hol angyalok járnak viszik az álmunkat,
az én anyám elment, csak az emlék maradt.

Hoffman Ottóné

Gyertyát gyújt a szív

Halottak napján csend borul a tájra,
Szél suttog a fák kopár ágára.
A temetőben mécsesek lobognak,
Mint csillagok, mik emlékként ragyognak.

Most gyertyát gyújt a szív, nem csak a kéz,
Lángja nem éget, hisz könny és érzés.
A mécses világít, s benne egy élet
Egy mosoly, egy szó, egy szép tekintet.

Gyertyát gyújt a szív s nem csak ma,
Hanem mindennap, mikor hiányotok fájna
S míg a gyertya ég, a szívben ott a fény,
Mi nem tűnik el, az emlék örökké él.

Minden szívdobbanásban itt vagytok velem,
Mint csillagfény, mi vezet csendesen.
Hisz kiket szerettem, csillagként
Ragyognak fenn az égen, utat irányt
Mutatnak az itteni létben.

Aurora Amelia Joplin

Fél szívvel...

Szívem kiabál – de süket rá a világ,
hangom elvész, mint szélben a kiáltás.
Marad a csend, mert segíteni senki sem tud,
s a fájdalom bennem némán épít falat és kaput.

Hiányod akkora, mint a temető csendje,
ahol a kövek alatt az öröklét zeng be.
Jövök hozzád, gyertyát gyújtok érted,
suttogom: Várlak... bár tudom, nem érhetlek el téged.

Ott túl már könnyű a léted,
nincs fájdalom, nincs teher, csak végtelen fényed.
De itt maradtam én, fél szívvel,
üres karokkal, melyek többé nem ölelhetnek téged.

Ki mondja most nekem: Itt vagyok, kedvesem?
Ki simítja el könnyeimet oly kedvesen?
Kihez bújhatnék, ha éjjel fázom,
ha szeretetre vágyom, de üres az álmom?

Meghaltál... s veled halt bennem minden,
a szívem másik fele fekszik a sír kövében.
Itt állok, összetörve, némán,
s minden gyertyafényben szívem másik fele – Te – villansz fel
a temető örök csendjében.

Csoma Kendra

Gyertyát gyújt a szív

A templom előtti tér csendes volt. Csak a szél zizegése hallatszott a fák között, és néha egy-egy eltévedt falevél surrogása törte meg a csendet. Az asszony lassan lépett a gyertyatartóhoz, kezében egy apró, fehér gyertyát szorongatott. Ujjai kissé remegtek, de nem a hidegtől – inkább attól, hogy tudta, ez a gyertya most nemcsak viasz és láng lesz. Ez lesz az ő szíve.

Meggyújtotta. A láng először aprón táncolt, majd fellobbant, és meleg fénnel töltötte be a félhomályos teret. A lángba nézett, és úgy érezte, mintha valaki visszanézne rá.
– Szia, kisfiam – suttogta alig hallhatóan.

Már három éve nem volt itt. Három éve, hogy a baleset elvitte őt – azt az apró fiút, aki nevetve rohant elé az iskolaudvaron. Három éve, hogy a világ színei kifakultak körülötte. De most, ahogy a gyertya fénye megcsillant a szemében, újra érezte azt a régi, meleg bizsergést: a szeretet még mindig itt van.

A szél megmozdította a gyertyát, de a láng nem aludt ki. Ellenkezőleg – mintha erősebb lett volna. Az asszony elmosolyodott.
– Tudom, te vagy az – mondta halkan. – Csak most már másképp vagy itt.

Emlékezett, hogyan tanította őt biciklizni, hogyan nevettek, amikor elesett, és ő büszkén mondta: „Semmi baj, anya, a hősök is elesnek néha.”
Most megint eszébe jutott ez a mondat, és valahogy már nem fájt úgy, mint korábban.

A templom nagy ajtaja nyikorgott, valaki belépett. Egy idős férfi, aki szintén gyertyát tartott a kezében. Az asszony ránézett, és bólintott. A férfi viszonzta a gesztust, majd ő is meggyújtotta a maga gyertyáját. Két láng, két történet, két szív.

A lángok lassan egymás felé hajoltak, mintha össze akarnának érni. Az asszony ekkor értette meg igazán: amikor a szív gyertyát gyújt, nemcsak emlékezik – újra élni kezd.

Amikor elindult hazafelé, a hideg már nem tűnt olyan élesnek. A szíve mélyén valami meleg fénylett – mint egy apró gyertya, amit nem olt ki sem az idő, sem a fájdalom.

Mert vannak lángok, amiket nem a kéz, hanem a szív gyújt meg. És azok soha nem alszanak ki.

Ökrös Renáta

Táncoló lelkek

Kávé illata árad felém,
S Én mosolyogva emlékezem.
Egy kép úszik felém,
Megremeg a kezem.

Együtt ittuk az aromás, forró italt,
Közben beszélgettünk.
Hangotok már régen elhalt,
Az idő halad velünk.

Olyan jó mégis emlékezni,
Már nem hajtom le a fejem.
Nem akarom már kérdezni
Miért nem vagytok velem?

Gyertyát gyújt a szív e napon,
Lángjában táncol lelketek,
Most a könnyem folyni hagyom,
Nézem a gyertyafényeket.

Hegedűsné Rábai Gabriella

Ősz könnyei

A csiga házán esőcsepp
csúszik lefelé.
Víz gyűlik a rozsdás szőlő-
levél tenyerén.
Gyöngyharmat, gömbökben
duzzadva a gyenge fűszálon
megremeg,
és a fák majdnem
meztelenek!
Ősz van, Ember!
Undok November!

Mély fájdalomban,
teliholdas éjen,
lobog a temető ezercsillag
gyertyafényben.
Viasztestük forró cseppekben
a hideg sírkőre rádermed.
A színes mécsesek fekete kalapban,
mint jól öltözött öregurak,
őrt állnak a kereszt alatt.

Én nem akarok a Földben
földdé válni!
Én egy kék felhőre fel akarok szállni!
Elillanni, könnyedén repülni vele –

- Benne semmivé válni a Börzsöny felett.

lochom Zsolt

Emléked ma is él

Nyolc éve már, hogy csendben elpihentél,
de bennem él a hangod, a meséd.
Mosolyomban mosolyodat látom,
s szemeidet örökölte unokád.

A mosolyod ma is melegít,
mint nyári napfény ablakon keresztül.
Hiányod néha könnyeket fakaszt,
de emléked szelíden átölel belül.

Ma érted gyújtok egy kis lángot,
suttogva mondom: Szeretlek, Mama!
A szívem őrzi mind, mit adtál,
hálatelt lélekkel gondolok terád.

Aurora Amelia Joplin

Gyertyát gyújt a szív (Édesapám emlékére)

A temető csendje különös volt aznap. A fák kopaszon álltak, ágaik között szürke köd lebegett, mint egy régi emlék, amit az ember sosem tud elengedni. A kavicsos úton léptek zaja tört meg néha, lassú, megfontolt lépéseké.

Éva egy csokor krizantémot szorított a kezében. Fehér volt, mint a hó, amit majd hamarosan elhoz a tél, s olyan törékeny, mint a gondolat, amit magában hordozott. Megállt a régi sírkő előtt. A feliratot alig lehetett már olvasni – elmosták az évek, a könnyek, az idő. Ujjával végigsimított rajta, mintha az érintéssel újra életet lehelhetne a nevekbe.

– Szervusz, apa – mondta halkán. Hangja megtört, mégis meleg volt, mintha egyszerre jönne belőle a fájdalom és a szeretet. – Hoztam neked virágot... meg azt a régi gyertyát is, amit anyával annyira szeretnél.

A szél lassan végigfutott a kabátján, felkapta a haját, mintha válaszul simítaná meg őt valaki láthatatlan kézzel. Éva letérdelt, és a gyertyát a sírkő mellé tette. A láng először tétován pislákol, majd fellobbant – apró, aranyló fénnel, mint egy lélek, amely újra útra kel.

– Tudod, néha még mindig hallom a nevetésed – sutogta. – Mikor reggel kávéfőzők, vagy ha valami elromlik, és automatikusan azt mondom: „Majd apa megcsinálja.” Aztán rájövök, hogy már nincs kihez fordulni...

A sírok között halk nesz támadt. Egy idős asszony közeledett, sötét kendőben, kezében mécsessel. Megállt egy pillanatra Évánál.

– Szép virágok – mondta halkán.

– Igen... – felelte Éva, elmosolyodva. – A kedvence volt.

– Az én fiam is a krizantémot szerette – sóhajtott az asszony. – Azt hiszem, ott fenn mindannyian látják, ha itt lent gyertyát gyújtunk értük.

– Igen... – bólintott Éva. – Csak néha jó lenne, ha válaszolnának is.

Az asszony elmosolyodott, szeme mélyén fénylett valami csendes bölcsesség.

– Talán válaszolnak is. Csak nem mindig szavakkal. Néha egy szélfuvallatban, egy álomban... vagy a szívben, amikor meleg lesz hirtelen, és nem tudod, miért.

A két nő némán állt egymás mellett. A lángok aprón táncoltak a szürkületben, ahogy a temető lassan aranyfénybe borult. Egy gyertya fellobbant, aztán még egy, és még egy – mintha a lelkek egymásnak adták volna a fényt.

Éva sóhajtott.

– Tudja, néha úgy érzem, mintha a gyertya nemcsak értük égne, hanem bennünk is.

– Mert így is van – felelte az asszony halkán. – Az ember szívében gyúlik meg az igazi fény.

A szél elült. Csak a mécsesek pislákolnak, és a krizantémok illata szállt lassan a hideg levegőben.

Éva még egyszer végigsimított a síron, majd lehunyta a szemét.

– Gyertyát gyújtok, apa – sutogta. – De nemcsak a sírodnál, hanem magamban is. Mert amíg emlékezem, addig élsz.

A láng megmozdult, mintha bólintana.
És a szívében – ott, mélyen, csendben – fény gyúlt.

Stegbauer Mária Magdolna

Halottak napja

Gyapjas, szürke felhők takarják az eget,
bánat, emlékezés marja a lelkeket.
Csak amott a domboldal izzik az éjben,
szentjánosbogárként színes gyertyák égnek.

Csendes a temető, hangtalan a szó is,
emberek ezrei keresnek itt gyógyírt.
Régen eltávozott szeretteik sírján,
térdre leborulva suttognak egy imát.

Csak egy hajlott hátú, kicsi öregasszony,
bolyong a sírok közt, itt érte az alkony,
néha meg-megáll egy régi halom mellett,
könnyes szemeivel egy sírkövet keres.

Végre megtalálja jó ura sírhantját,
fogatlan szájából felsír egy Miatyánk,
csókot lehel a rideg márványkeresztre,
hárászkendőjével átöleli csendben.

Fogja somfabotját, hazaindul lassan,
még néha visszanéz, s azt suttogja halkan:
A viszontlátásra, én édes jó uram,
majd megtérek melléd, ha véget ér utam.

Vizkeleti Erzsébet

Ünnep éjjelén

Köd ül a fákon, az est leszáll,
a hold olyan, mint repedt tükör.
Szívemhez simul a sötét árny,
és bennem dübörög az idő.

Mécses lobban, lángja felizzik,
minden szikrában emlék kering.
Kéz simogat, vagy a szél játszik?
Édes érzés, a múlt megérint.

A fák közt halkan a csend zenél,
lépés a harmaton nesztelen.
Nevemet hallom, hozzám elér,
és némán visszhangzik szívemben.

Holtak napján megnyílik az ég,
köd szétfoszlik, mint az álomkép.
Te ott állsz és mosolyogsz, mint rég,
holt fény csillan a szemed mélyén.

Ma nincs határ a lét peremén,
a csend mélyebb és sűrűbb az éj.
A szél csak susog, csillag zenél,
s a múlt a jelennel összeér.

Gyertyák fénye reszket a ködben,
mintha lelkek járnának körben.
A bús ünnep megidéz téged
s egy érintést a levegőben.

De jön a hajnal, s köd visszatér,
a holdfény is lassan elpihen.
Csak árny maradsz a szívem mélyén,
fájó emlék, túl az életem.

Fekete Ida Virág

Édesanyámnak

Harmincöt éve, hogy a kegyetlen
halál elragadott tőlem.
Hiába telt el ennyi év,
-oly fiatal voltál még!
Bűntudat mardos, és fájdalom.

Folyton kínzom magam,
-Megtettem e vajon mindent érted,
-hogy még velem maradj?!
-Talán másképp kellett volna?

Tudom, hogy kérdésem haszontalan,
Hiszen a halált egy földi halandó
Legyőzni nem tudja...
- Lelkiismeretfurdalásom van azóta.

Soha nem tudom elfelejteni
azt a szomorú szombatot,
amikor közölték velem,
egy rideg papírlapon,
- GYÁSZTÁVIRAT!
hogy többé nem találkozunk...

- Álomban szomorúan azt mondtad
, hogy te még élsz.
Én elhittem, - mert hinni akartam.
Inkább a valótlant, -mint a rideg valósat!

Mint egy eszelős, kerestelek és szolongattalak
napokig a kórházi ágyon.
Már beengedni sem akartak!
Évekig nem tudtam felfogni, és
tudomásul venni a halálod.

Azt kívántam, bárcsak mennék utánad!
De te ezt megakadályoztad,
- Álomban mindig a helyes
útra terelted gondolataimat.

- Nem jöhetsz utánam kislányom,
mosolyogva mondtad szomorkásan,
- hisz itt van a családod.
Neked még e földön feladatod van.
-Édesanyám te ezt tudtad!
még halálod után is bölcsebb voltál,

mint én, balga leányod!

Amikor utoljára találkoztunk,
pont arról faggattalak, hogy
mit szeretnél születésnapodra?!
- ami négy nap múlva lett volna!

- Felfoghatatlan!
Csendesen és rejtélyesen
csak annyit válaszoltál,
- hogy nincs már más kívánságod,
csak az, hogy édesanyáddal találkozz!

- Akkor persze még nem értettem,
mire is gondolhatsz...
Rejtélyes szavaidon gondolkodva,
csak utólag jöttem rá, hogy te magadban
már vágytál vele a találkozásra.

A lelked már az angyalok kezébe adtad.
Minden évben kijövök a temetőbe hozzád
halálod napján, augusztus 18-án.
Kihozom a kedvenc nyári virágod,
Talán írok még egy szép verset,

- Felhőkből szívet rajzolok,
és közepébe beírom a neved.
Mindig azt kérem, és kívánom, hogy
Bárcsak egyszer még láthatnálak,
Nem a mennyben, - oda még nem vágyom!
-hanem itt a földi világon.

Nem érdekel semmi, pompa és vagyon,
Mosolyodért, és egyetlen szavadért
Csak még láthatnálak
a világ összes kincsét bárkinek odaadom!

ölelhetnélek, és elmondhatnám,
Szeretlek Drága Egyetlen Édesanyám!

Gani Zsuzsa

Gyertyát gyújt a szívemben

Gyertyát gyújt bús szívemben a fájdalom.
Hallod? Hozzád száll most mélabús dalom.
Könnyem nyelem, oly fontos voltál nekem,
hiányod mardos, mert nem vagy már velem.

Oly rövid volt életed, mért volt ez így?
Volt kudarc, és siker, meg lent is, fent is,
egészség, betegség, fájdalom, s öröm,
neked mind jutott, tudtam meg köszönöd.

Most búcsúzom, ígérem emlék leszel,
a közös emlékeink hagyd itt nekem.
Szétmarta tested immár az enyészete,
fehér rózsát teszek a sírod elé.

Demeter Julianna

Az utolsó alkalom

Karácsony volt, amikor utoljára együtt sütögettünk. Anyám, akkor már közel kilencven éves volt. A korábbi években sürgöttünk, forogtunk, ünnepi vacsorára vártuk az unokákat a családot. Csillogó díszek között, mézeskalács illatozott a fenyőn, de abban az évben, kettesben töltöttük az ünnepeket, ezért ráérősen készülődtünk. Beszélgettünk miközben pirultak a pogácsák a sütőben. Vidám és szomorúbb, régi ünnepeket idéztünk.

- Régen nem volt még nálunk szokás a karácsonyfa.

-Hát, hogy volt?

- Csak valami ágat hoztunk be, a pattogatott kukoricát felfűztük, azzal díszítettük. Éjfélmisére mentünk, hidegben, nagy hóban.

- Én emlékszem a fenyőillatára, a gyertyák fényére és a pattogatott kukoricafüzér még gyerekkoromban is szokás volt.

- Igen, mosolyodott el.

- Soha nem vettem észre, hogy került a karácsonyfa a szobába, egyszer csak ott állt. Olyan titokzatos és szép volt. Még arra is emlékszem, hogy egyik évben, apu felkapta a fát és kiszaladt vele az udvarra. Fel se fogtam mit történt.

- Bizony. A fenyő lángra kapott a gyertyáktól. Nagyon kellett vigyázni.

- Az is ilyen tájban történ, hogy estefelé mind a sparhelt körül ültünk a konyhában, vacsora előtt. A bátyám a tűzhely mellett is fázott:

„Olyan hideg van itt. Nagyon fázok.”

„Meleg van, mindjárt átmelegszel „- mondtad neki.

„Fázok” – mondogatta egyre, és valóban reszketett.

- Kintről jött, szánkózott, átfázott.

- Kislány koromban is nagyon szerettem. Emlékszel? Én kétségbeesetten ölelgettem, sajnálgattam. Annyira aggódtam érte, hogy még el is sírtam magamat, de azt senki nem tudta, hogy miért...

- Miért?

-Hallottam, hogy a bátyámat mindenféle csínytevéseiért megszidták, eleven fiú volt, mint minden kamasz. Én összeraktam a fejemben, hogy most kapja a büntetést a Jézuskától és valami szörnyű fog vele történni, azért reszket.

Anyám elnevette magát, azután igaz meséket mesélt, emlékezett.

- Nagy telek voltak akkor, de lánykoromban még nagyobbak. Az esküvőnk előtti éjjel is nagy hó esett. Reggelre apám holtan feküdt, -mesélte már nem először.

-A pap azt tanácsolta, hogy most már tartsuk meg az esküvőt, csendesen. Nem lehet lemondani, a sok vendég vidékről is érkezett. Sütöttek főztek. Hát megtartottuk...

Szegény Józsi, /anyám első férje, / akkor már nem élt, amikor egy év múlva, 1942, decemberében, 24-én, Marika megszületett. /legidősebb nővérem. /

-Hét évig voltam özvegy, azután hozzámentem apátokhoz...

-Anyám átélte a háború borzalmait, itt keltek át a Dunán hosszan az Orosz csapatok, a forradalmat a nélkülözést. Mill. pengőt. Vagon tetején utazott vidéki falvakba élelért. Hosszú, nehéz élete volt.

Apánk sokkal előbb meghalt. Amikor még élt, akkor meg nem kérdeztem. Aztán már nem volt kit kérdezni. Így szinte csak annyit tudok, amennyit a kettőjük csendes beszélgetéséből néha meghallottam. Valószínűleg nem is szeretett beszélni arról nagy nyomorról gyerekkorában, amikor még Erdélyben élt.

Azt tudom, hogy a II. világháború végén már magyar katonaként szolgált, Németországba vezényelték gyalog azt a századot, de akkor vége lett a háborúnak és nem kellett harcolniuk.

Több évtized után látogathatta meg az Erdélyben maradt családját. A meghívó levelet be kellett mutatni a hatóságnál...

„erősen szeretnénk, ha eljönnétek hezzánk...” írták a levélben az ottaniak.

- Emlékszel? Sokszor így kiáltott, amikor hazaért a gyárból:

„Gyerekek! Madárlátta kenyér!” és elővette a megmaradt ebédjét.

„Mit meséljek ma este?” – kérdezte.

- A „Vitéz Viktor hetet egy csapásral” kiabáltuk kórusban, mert azt szerettük a legjobban, hogy nem csak mesélte, de szinte el is játszotta a mesét.

- Nem volt iszákos, de néha megivott egy konyakos kávé, akkor jó kedvében még felnőtt korotokban is elmesélte a „Kőlevest”.

- Ezen az emléken nevettünk. Szinte magam előtt láttam, ahogy mesél...

Akkor, Új év napján, anyámmal még összekoccintottuk a pezsgőspoharainkat...

Közhelynek számít, de nem az. Mindenki addig él, ameddig akad egy ember, aki emlékezik rá. Az arcára, egy mozdulatára az együtt töltött évekből. Elég csak magamban kimondani: „Nagymama”.

Látom anyám, anyját, ahogy gyomlál a kertben, néha felegyenesedik, csípőre teszi a kezét. Látom a virágokkal és könyvekkel telezsúfolt kis szobáját, ahol mindig legalább három, négy unoka ült körülötte a szőnyegeken, nyári délutánokon, ebéd után, és mesél...

A nagymama 1898-ban született. Még kislány voltam, amikor néha beszélt az első világháborúról, a monarchiáról, akkor nem nagyon értettem. Mi unokák, jobban szerettük, ha a Brémai muzsikosokat meséli.

Elmúlt, elmulasztott alkalmak, amikor még kérdezhettünk volna...

Most a testvérekkel beszélgetve rakosgatjuk össze néha az emlékeket, ki mire és hogyan emlékszik, mert bennünk, velünk élnek tovább. Mind itt vannak, akiket szerettünk, akik valaha az életünknek a részei voltak. Akikre nem csak halottak napján gondolunk.

Papp-Erdei Barbara

Emlékszirmok

Csendes ösvényen sétálok hulló levelek alatt,
Szívemből hála, szememből könny fakad.
Virág illat tölti be a lágy szellővel a teret,
Magával hozva régi, elfeledettnek hitt emlékeket.

Gyertyafénye ring sötétedés után kora esti órákon,
Ha felnézek az égre eszembe jutnak csillagos éjszakákon.
Arcuk előtttem, mosolyukat még látom, hallom hangjuk,
Ölelésem már nem éri el őket karom hiába is nyújtom.

Sírkövekre vésett évek dátumokkal és nevekkal,
Kik egykoron fontosak voltak szívemnek, nem feledem el.
Ilyenkor közel érzem magamhoz őket a természetben,
Örök emlékszirmok maradtak az üresség után bennem.

Natali Sanders

Pislákoló fények

Pislákoló fények tánca
delejezve hívogat,
ködben gomolygó árnyak
őrzik hűen a sírokat.
Fenyő rezdül, toboz zizzen,
széncinke, majd rigó röppen,
gyufa sercen, kanóc lobban,
láng táncol a mécs börtönben.
Fényvirágok egyre többen
köszöntik a holtakat,
szívemben parázskönnyek
emlék oltárán omlanak.

Paréjné Erzsébet

Németh nagyapám emlékére

Ő, ki a frontot is megjárta, az egyik szeme világát ott vesztette el.

Mi, gyerekek, nem értettük, miért van az, hogy egyik szeme mindig egy kötéssel le van takarva.

Egyszer aztán a bátyám elé állt:

– Tudod, Papa, már annyi mindent elmeséltél, mi történt veled, de még soha nem mutattad meg a sebed.

Ő lehajolt, és azt mondta:

– Ha megmutatom, soha nem fog meggyógyulni.

Mi ott akkor elhittük. Így soha többé a sebe felől nem kérdeztük.

Teltek-múltak az évek. Egy napon jött a szomorú hír, hogy Nagyapa meghalt, amit mi oly szomorúan fogadtunk.

A temetése után pár évvel emlékművet emeltek a faluban a hősi halottak emlékére.

Épp a nagyapám szülői házával szemben került elhelyezésre.

Mintha az ő szeme világának elvesztéséért is megemlékeznének.

Sokszor haladok el előtte, meg-megállok.

Ilyenkor rá gondolok, és egy gyertyát gyújtok ott is az emlékére – nem csak a temetőben.

Czirják Tiborné Móra Gyöngyi

Mindenszentek estéjén

A temető komor kapuján átlépve,
A szívig hatol a hideg érintése,
A krizantémok édes-fanyar illata
Búsan áramlik, sírhantról a magasba.

A fejfák között szomorú szél kóborol,
Élőknek a holtakról emlékdalt dalol.
Nesztelen léptek alatt rőt avar zokog,
S a mécsesek lángja fáklyaként lobog.

A végtelen csendben üvölt a hallgatás,
Az esthomályban árnyá nő az elmúlás.
A sírkövek rideg jelzéseknek tűnnek:
Az élet értékére figyelmeztetnek.

Oly sok sírhely sorakozik egymás mellett!
Mindegyik mélye rejt egy letűnt életet.
Mennyi el nem sírt könnyet, szép reményeket
Vett magához a kíméletlen enyészet!

Az emberek megállnak egy-egy fejfánál,
Bánatos sóhajuk a csillagokig száll.
A gyötrelmes fájdalmuk megnyugvásra vár,
Emlékezve arra, mi vissza nem jön már.

Életek voltak, kiket ma már föld takar,
Nem ölel már bennünket az a régi kar.
Minden, mi még lehetett volna, halott,
Vágyaink virága már szirmát hullatott.

Némán állunk egy kőbe vésett név mellett,
Keresve, hogy aki elment, most hol lehet.
Lelkünkkel hisszük, hogy útját fény kísérte,
S csillagként ragyog már a gyönyörű lénye.

Mert nem lehet, hogy aki volt, az tovább nincs,
A lélek minden világban páratlan kincs.
Akit itt a földön emberként szerettünk,
A láthatatlan létben ott van mellettünk.

Mindszentek estéjén állunk egy fejfánál,
Miközben lágy szellő suhan el arcunknál.
Szívünkben ott a valótlan valósága:
Ölel a szeretet halhatatlansága.

Garami Nelli

Csendes emlékezés

"Ne gyászolj! (...) Felejts el engem addig a határig, amíg már nem zavar a rám való emlékezés. Egészen ne! Az fájna! De legyek én körülte valami szelíd és nem bántó emlék, olyan, akire jólesik gondolni, de már nem könnyeztet meg. Ne úgy jussak az eszedbe, hogy belerándulj a fájdalomba, hanem úgy, hogy elmosolyodj."

Szabó Magda

Újra itt van a Halottak Napja. Újra itt vannak az emlékezés percei...Emlékezzünk hát drága szeretteinkre, akiket már soha többé nem ölelhetünk magunkhoz...

Most rád emlékezem, drága Jocóm:

Már két éve, hogy magamra hagytál és elmentél arra a hosszú útra, ahonnan nincs visszatérés. Búcsúszó nélkül mentél el, teljesen váratlanul. Elmentél, de szívemben örökké élni fogsz...

Emlékszel, Jocókám, mennyit nevettünk együtt? Mert bizony, humorérzéssel alaposan meg voltál áldva, csakúgy, mint én. A közös kirándulások, séták a vízimalomnál, az autókázások, koncertek sokasága... És a közös sütésre-főzésre emlékszel-e? Általában te voltál a séf, én meg a kukta. Micsoda sok finomság került ki a kezeink közül!

Sok mindent kaptam tőled. Te voltál, akire mindig számíthattam, akitől sok-sok jó tanácsot kaptam, aki vezetett és segített. Amikor elmentél, úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, akitől elvették a legkedvesebb játékát: egyedül voltam. Magányosnak, elhagyatottnak éreztem magam. Napokat, heteket sírtam végig. Nem jártam emberek közé. Nem akartam senkit sem látni. Végül már sajnálni kezdtem saját magam...Aztán rájöttem, hogy az önsajnálát nem megoldás. Egy évvel halálod után végre kimerészkedtem az utcára. Újra élni kezdtem, legalábbis megpróbáltam. Jó ideig eltartott, mire sikerült visszakerülnöm a régi kerékvágásba. Megpróbálok élni.

Jocókám! Emlékeimet nem veheti el tőlem senki, örökké emlékezni fogok rád és a veled eltöltött gyönyörű húsz évre...

Híres B Ede

Csendes ima érte

Megszántotta az idő ekéje
anyám arcát keményen
törékeny termetét
soha meg nem törte
küzdése megújult
hét fiát mire felnevelte
olykor maga köré terelte
könnyező szemével
mindegyiket a jóra intette
kincsei voltak
számtalan szenvedésre
sebeire gyógyír
magányában este
titkon mindért imát mondott
csendben
olykor, ha cifra felhők
úsznak az égen
jó anyám mosolya
rejtelmesen villan
a habzó égtenger vizében.

Kovács Attila

Mi történhetett?

Oly hirtelen volt minden,
pörgetett a világi élet,
vajon mi lapult szívedben,
mikor elhagytál minket?

Lecsuktad szemed,
az utolsó lehelettel,
elengedted e kezünk?
Gyötör ma is még,
a lelkiismeret.

Gondoltál e ránk,
kik fájdalmaid voltunk,
hűtlen, hálátlan gyalázatok,
anyánk voltál s mi
magzatok.

Törékeny tested karod,
már nem ölel,
mint mécseket,
esti szél olt,
veszünk el minden, valahol.

Bánat forrása volt,
mélyen bennünk,
gát rekesztette,
foszlott szeretetünk,
maroknyi volt az irgalom.

Nem figyeltünk rád,
ritka volt a jó szó,
ritkább a törődés,
most bánat a juss önvád.

Nehéz a szívnek,
csendben szelíden emlékezni,
ha oly nagy a bánat,
s fellege a gyötremnek.

Itt az est csendjében,
fények járnak sorban,
szépen rendben,
hontalan botorkálunk,
gyertyák sűrűjében.

Szépen hallkan járjunk,
nesz se lebbenjen,
szálljon fel az égbe,
tudjuk az életnek,
itt még nincs vége.

Márkus Katalin

Halottak napján

Novemberi napsugárnak
sápadt fénye már tűnőben,
sejtelmes alkonyatban
egyedül vagyok a temetőnkben.
Néma sírkövekre könnyezve tekintek,
itt pihennek mind, akiket szerettem,
testük lenn a sötét mélyben,
lelkük fenn az örök mennyben.

Zokogok, könny csordul arcomon,
úgy szeretném hallani kedves szavakat,
szófoszlányok szállnak a légtérben,
tán valóság lehetnek? Nem.
Megtréfált engem a képzelet...
Kóbor szellőtől gyertyalángok
libbennek, száraz falevelek
zizegve röppennek, pörögnek.

Lélekharang szavát küldi a szél,
imát suttogva nézek az Ég felé,
hol sötét felhők gomolyognak
eltakarva a fényes csillagokat.
Jó lenne tudni, lelketek már jó helyen,
hol boldogság van, nem földi gyötrem.

Koszorúk virágait kezem simogatja,
gyertyáknak lángja utolsót lobban,
sötét fátylát már lebbenti az éj,
indulnom kell, pedig úgy maradnék.
Halkan bezárom temetőnk kapuját,
senki sem kívánt jó utat, viszontlátást.

Klotz Mária

Sírkerti sirató

őszí sírkert fölött szemerkélő gyertyaláng-fájdalom
koponya-halottjaim lény-hiányát szúrósan fájlalom
levél-könny csurog kifeszített rozsdás feszületre
nap-színes lomb-eső köröz ködfátyollal tekeregve

élők és holtak csend-találkozásba jaj beleremegnek
megpihent lelkek emlékezés-mennytáncot lejtene
mécsesek varázs-lángja világít kereszt-tenger éjben
krizantémszirmok pislognak vakító öröklét fényben

lélekharang-gong kondul hívószavas ima-áhítra
élő ajkak fakadnak eső-illatú őszirózsás sírás-dalra
lelkibékés híd-beszélgetés hallik föld alatti körökkel
megszépült álmok kép békeporaira nyugszik ősökkel

sírkerti sirató cselló-férce cseng elődök álmai felett
ünnep(elő) motoszkálás suhog halotti lepel helyett
arcokat simogató felhő-gyöngy zsoltár szellőt lehel
öröklét körforgás-áhítat ég-mennyországba felemel

elmúlás burkában pislákoló színes mécsesfények
sírhalom kő-tükrébe bekeretezett arc-ikon-képek
álombeli körtáncot lejtő suhogó aranyló-angyalok
elhunytak sóhajaimban múlt-vázban ragyogjatok

***„Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
kis ország nagy magánya
vacogva fészkel a lángba...”
(Döbrentei Kornél)***

Bodnár Júlia

Gyertyát gyújt a szív

Szeretteinkre
emlékezve,
mécsest gyújtunk
a temetőben.

Ti már a mennyben,
Angyalok között
pihentek.

Drága szüleim:
Szívemben mindig
lesz hely számotokra,
mindig itt vagytok
gondolatban.

Sírotok felett
emlékezünk, a
csodálatos együtt
töltött évekre,
melyek bennünk
élnek örökre.

Érzem, hogy fentről
vigyázzátok életem,
még mindig sugárzik
a szeretet.

Gyertyát gyújt a szív is,
gyermeki hálával
küldöm felétek az
imáim.

Csipak Valerija

Emlékezzünk szeretteinkre (Szüleimnek)

Temető kapuja tárva, nyitva,
kit ide behoznak, többé nincs kiútja.
Csak egy halom föld van rajta,
teste mélyen a koporsóban.
Mint a széttárt karú emberek,
úgy állnak a keresztek.
Emberek sétálnak szeretteikhez
leróni a kegyeletet.
Köztük én is lassan
szüleimhez ballagok.
Fehér krizantém az egyik kezemben,
mécse a másikban.
Imát mondok érettetek, én így
emlékezem. Arra kérem a Jóistent,
hordozzon a tenyerében benneteket.
Tudom, hogy nem haltatok meg,
halljátok, amit mondok,
itt vagytok mellettem.
Emlékek suhannak a szellő hátán,
hangok és arcok itt hagytak árván,
szerető ölelések, melyek elmaradtak,
lakói lettek rideg sírfalaknak.
Emléketek él és élni fog,
míg az én szívem e
földön még dobog.
Látom a képeiteket, a mosolyotokat,
hallom a hangotok és minden mozdulatotok.
Nem, nem vagyok túl a gyászon.
Nem is lehetek túl soha
ezen a fájdalomon.
Szétnézek, nem mindenhol látok
égő mécsest, sem virágot.
Sok sír már elhagyatott.
Sírkövkön a betűket
megette a szű.
Nevüket nem lehet kiolvasni.
Mécsest gyújtok értük is,
valaha emberek voltak ők is.
Az élőknek kell emlékezniük
a holtakra,
hiszen amíg emlékezzünk Rájuk,
ők tovább élnek
a szívekben és a lelkünkben.
Nyugodjanak békében.

Nagyné Létei Krisztina

Viharos fájdalom

Fekete zászlót lenget a szél,
nagypapám emléke bennem él.
Eső, mennydörgés kíséri léptem,
fájdalom jár át – térdig éreztem.

Lerogyva imádkoztam hozzád, kértelek:
ne hagyj el... de elmentél, nem értelek.
Villámot szór a sötét Ég,
fel-felvillan bennem egy kedves kép.

Eső és könny áztatja arcom,
te megvítad az utolsó harcod.
Hiányzol, drága nagypapám –
ég veled! Szeretlek... bár a hangod újra hallanám.

Györe Zoltánné

Értetek lobban a fény

Gyertyát gyújtok, lángja szelíden reszket,
arcok az őszi ködbe vesznek.
Ahogy a viasz lassan lecsurog,
úgy múlnak, napok, évek, sóhajok.

Megint borúsabb lett az Ég felettünk,
gyászol a szívünk, akiket szerettünk.
Legyen álmotok lenge selyem,
könnyünk se hulljon e szent helyen.

Ti voltatok nekünk a szivárvány fénye,
mi színekből ragyogást visz fel az égre.
Piros, a szeretet, mit mindig adtatok,
narancs, az otthon, mit felragyogtatok.

Sárga, a fény, a mosolyotok alapja,
zöld, a remény, az élet bölcs könyvének lapja.
Ibolya, az álom, mit ránk hagyva őrzünk,
kék, a nyugalom, mit karotokban leltünk.

Hálás a szívünk minden fáradságért,
minden könnyért, mi értünk hullt, élt.
Áldás vagytok, fény vagytok, örök szeretet,
szívünk mélyéből köszönünk mindent nektek.

Tőletek tanultuk, élni jó, szeretni kell,
S hogy a család az igazi menedék hely.
Ti hordtátok vállatokon az éveket,
áldozatból szőtték meleg takarót a család felett.

Minden jót mit adatok, Isten áldja meg,
őrizzen titeket az örök béke, szeretet.
Ma is emlékünkből éltek mosolyogva,
arcotokon az idő szép rajzait hordva.

Gábor Edit

Lelketek gyémánt-pora

Mintha veletek múlna el a természet,
év utolsó virágait adjuk nektek,
és mécsesek lángjában látjuk szemetek.

Szegény édesapánk is ott van veletek,
még ha a porát egy urna is őrzi meg,
nem jöhet ki többé, hogy nekünk segítsen.

Apus és anyus is már urnában pihen,
urnák mellett is virágok és emlékek,
gyertyalángokban lobognak a hű szívek.

Ahány aprócska pici láng, annyi lélek
állít örökkévalóságnak emléket,
arcotok arcunkban, szívetek szívünkben.

Mint gyémántokat, ahogy tartják nyakékben,
úgy őrizzük meg lelketek a lelkünkben,
így maradhattok itt velünk életünkben.

Könnyes szemmel soroljuk tetteitek,
csak ne fájna ennyire az emléketek,
lelketek gyémánt-pora sír lelkünkben.

Gregó István

A LELKEK KÚTJA

Nehéz idők voltak és lesznek,
öröm és bánat, mosoly vagy könny,
felváltva jönnek.

A sorsunk már megírva,
válaszokat nem mindig kapunk.

A feltámadás napja van,
a remény-Isten keze.
Örvendj éltednek és higgy,
ez az ő ajándéka!

Jertek barátaim,
merítsetek a kútból,
ami mély és titokzatos,
de szomjatókat oltja!

Bátorít és erőt ad,
elűzi félelmeteket...ha van,
s a gonoszt is távol tartja!
Ez itt a lelkek kútja,
vize hűvös...de mindig tiszta!

Soósné Balassa Eszter

Elmentél

(Édesapám emlékére)

November volt, amikor elmentél,
olyan csendben, ahogyan éltél.
Egy új világ várt rád, hívott az Ég.
Beszélgetni már a temetőbe megyek,
fejfádhoz érve könnyes lesz a szemem.

Oda indulok most is a temetőbe,
fehér szegfű csokor a kezembe.
Meggyújtom a mécseseket sorba,
míg égnek mesélek neked apu.

Képzeld ovisok lettek a kis unokák.
Nagyon szeretik ám a dédimamát.
A kislány gyönyörű, mint az anyukája,
A kisleány képzeld hasonlít rád apu.

A fiunk még mindig messze él Angliába.
Végre igazán boldog, társát megtalálta.
Nagyon szomorú is vagyok, a vőnk
A fénybe költözött, remélem vártál ott rá.

Tudod az unokád és dédunokád
most nagyon szomorú.
Mond apu, hogy vigasztaljam meg őket?
Ó apu nagyon szeretlek, hiányzol.

Számunkra sosem halsz meg,
Hisz itt élsz a szívünkben.
Mennem kell, a gyertyák is leégnek.
A sírok között mindenhol emberek.

Nagyon szép ilyenkor a temető a szemnek,
de a szívek fájnak, nem felednek.
A temetőben végig fut egy halovány szellő,
Megborzongok.

Meglegyinti a gyertyák lángját,
az itt nyugvók lelke köszön el tőlem, talán.

Szia apu, majd jövők, szeretlek.

Bachorné Lukács Judit

Anyám

Patakozó könnyeimmel mosdatnálak,
leheletemmel megszáritánálak,
csak még ölelhetném picinyke vállad,
csak egyszer még ott lehetnék tenálad!

Tíz ujjammal lágyan megfésülnék,
csillámporommal be is hintenék,
csak egyszer, még egyszer ragyoghass nekem,
suttogd csendesen, - én drága gyermekem.

Meleg takaróval betakarnálak,
puha papucsba bújtatnám a lábad,
báronykezeidet megcsókolgatnám,
homlokod hálával megsimogatnám.

Virágok közé is beültetnék,
meghallgatva a régi szép meséket,
csak egyszer, csak még egyszer beszélj nekem,
édes jó Anyám, drága kis életem.

Szemedbe nézve ringatóznék csendben,
hisz karodba bújva nincs mitől félnem,
belélegezném édeskés illatod,
ha kapnék csak egy, csak egyetlen napot!

Nevethetnék szívből, de úgy igazán,
míg ülhetnék Édesanyám vigaszán,
kapaszkodva, mint fán a piciny bogár,
csak egyszer, még egyszer néznél itt reám!

Pillantásod csendes kék óceánja,
vinne messzire, egy csodás világba,
tested melege, a lelked ereje,
kötne össze, vinne a végtelenbe.

Csak egyszer, legalább egyetlen egyszer,
kérhetnék Anyám, hogy ne engedj el,
gyermeked vagyok, itt magamra hagyott,
szeretnék még egy kicsi gyámolatot.

Gáll Zoltán

APA

A ház néma maradt. Túl néma. Mióta elment, mintha a levegő is sűrűbb lett volna. Nem volt, aki fűttenetett volna egy nótát, miközben főtt le a kávé. Nem volt ki zsebre dugott kézzel kilépjen a teraszra, csak hogy azt mondja: „jó ez a nap, jó ez a nap”. Még akkor is, ha esett. A műhelyben sem mocorgott semmi. Az öreg pad, a csavarhúzó, az esztergapad, a polcon a régi olajos rongy. Minden ott állt, úgy, ahogy hagyta. Mintha csak egy percre ment volna ki az apja. Pedig már hónapok teltek el azóta, hogy elhunyt.

Ő meg csak ült. A teraszon. A régi vasvázás széken. Mellette egy rég kihűlt kávé. Nézte a kertet, hallgatta a madarakat, de semmi nem hatolt át azon a hangtalan burkon, amit a gyász vont köré. Amit hallott egy tompa csörömpölés volt. Felkapta a fejét. A hang a műhelyből jött. Felállt, a szíve hirtelen hevesen vert. Talán az emlékek miatt, talán valami furcsa, megmagyarázhatatlan remény miatt. Lassan nyitotta ki a műhely ajtaját. A nap már ferdén sütött be az ablakon. A porban táncolt a fény. És ott ült Zente, az ötéves kisfia. A zöld Simsonon.

Azon a motoron, amire utoljára az apja ült fel. Azóta senki. A lánc laza volt, a gumik laposak, mégis ott trónolt rajta a kisfiú, két kezét a kormányra tette, és szájával motort utánózva „brrr-brrr”-özött. A férfi mozdulatlanul állt. A gyerek felnézett és abban a pillanatban mintha megállt volna az idő. Az a tekintet. Pont az a tekintet volt. Mély, derűs, kissé játékos. Apjáié. A szíve összeszorult. Olyan erővel, amitől térdre rogyott volna, ha nem kapaszkodik meg az ajtófélfában.

– Ez tényleg a papa motorja volt?

– Igen... Akarod, hogy beindítsuk? – kérdezte halkan.

Zente bólintott, a szeme csillogott. Ő odalépett, rámarkolt a kormányra. Lassan, óvatosan, mintha szertartás volna, megfogta a berúgókart. Egy próbálkozás. Semmi. A másodiknál már felköhögött. A harmadiknál pedig felbőgött a motor. A zöld Simson hangja betöltötte a műhelyt. Az olajszag, a rezgés, a motorhang minden egyszerre tört rá. A kétütemű szerkezet újraéledt, számtalan régi emléket felidézve.

Látta apját, ahogy nyáron kiállt a kapuba, sisak nélkül, nevetve, mögötte ő, gyerekként kapaszkodva. Hallotta a hangját: „Egyensúlyozz, fiam, a többit majd érzed!” Könnyek szöktek a szemébe. Nem tudta, mikor sírt utoljára. Talán a temetésen vagy akkor sem. De most nem tudta visszatartani.

A gyerek tovább játszott. „Brrr-brrr!” – kiáltotta, és nevetett, ahogy a motor rezgett alatta és akkor megértette.

Az apja nem tűnt el. Nem lehet. Ott él benne. Ott él Zentében. Ott él minden mozdulatban, minden hangban, minden szerszámban, minden szélben, ami átfúj a diófa alatt. Nem a temetőben kell keresni. Hanem ebben a pillanatban. A motor hangja fokozatosan halkult, majd leállt. De valami benne újra elindult. Lassan lehajolt, megcsókolta Zente homlokát, és halkan csak annyit mondott:

– Jó ez a nap, kisfiam. Jó ez a nap...

